

(NU TRAGEȚI CU OCHIUL!! ☹)

Fiicei mele Nikki, care a încercat din răsuputeri să fie o mică furnicuță într-un mușuroi, în timp ce ea era de fapt un minunat fluturaș.

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice referire la evenimente istorice, persoane sau locuri care există în realitate este făcută în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri și evenimente sunt produsul imaginației autoarei, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale este pur întâmplătoare.

Rachel Renée Russell

Însemnările unei
PUȘTOAICE

POVESTIRI
DINTR-O VIAȚĂ NU CHIAZ ATĂT
DE FABULOASĂ

ARTHUR

Traducere din limba engleză: Matei Sâmhăian

Redactor: Georgiana Paraschiv

Corector: Andra Cărbunaru

Tehnoredactor: Cornel Drăghia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUSSELL, RACHEL RENÉE

Însemnările unei puștoaice / Rachel Renée Russell;

trad. de Matei Sâmhăian. - București: Editura Arthur, 2011

ISBN 978-606-8044-05-7

I. Sâmhăian, Matei (trad.)

021.111(73)-93-34=135.1

DORK DIARIES. *Tales from a Not-So-Fabulous Life*, Rachel Renée Russell

Copyright © 2009 by Rachel Renée Russell

Design: Lisa Vega; Text: Skippy Sharp

© Editura Arthur, 2011

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

Aș vrea să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să-mi împlinesc visul:

Liesa Abrams, extraordinarul meu editor, pentru pasiunea și dragostea pentru acest proiect, la fel de mari ca ale mele.

Lisa Vega, formidabilul director artistic, pentru ochiul ei atent și pentru răbdarea nesfârșită.

Daniel Lazar de la Casa Scriitorilor, agentul meu minunat care nu doarme NICIODATĂ. Îți mulțumesc pentru intuiția pe care ai avut-o privind potențialul acestei cărți atunci când erau doar câteva zeci de pagini despre o fată ciudată și bunica ei de poveste. De asemenea, agenților mei Maja Nikolic, Cecilia de la Campa și Angharad Kowal de la Casa Scriitorilor, care se ocupă de copyrightul pentru autori străini.

Nikki Russell și Leisl Adams, talentații mei ilustratori, a căror muncă asiduă a făcut posibilă apariția cărții la timp.

Doris Edwards, mama mea, pentru că a fost alături de mine la bine și la greu și pentru că m-a susținut întotdeauna, spunându-mi că scrisul meu e amuzant, chiar dacă uneori nu era așa.

Fiicelor mele, Erin și Nikki Russell, pentru dragostea și încurajările lor.

Arianna Robinson, Mikayla Robinson și Sydney James, nepoatele mele adolescente, pentru că au fost cei mai dulci, extraordinari și, uneori, brutal de sinceri parteneri critici pe care un autor și-i poate dori.

Câteodată stau și mă gândesc dacă mamei mele
ÎI FUNCTIONEAZĂ CREIERUL. Apoi sunt zile
când sunt sigură că nu-i funcționează.

Ca astăzi, de exemplu.

Cearta a început dimineată, când am întrebat-o întâmplător dacă-mi poate cumpăra un iPhone din ăla nou și cool care face aproape orice. Consideram că este un lucru vital, probabil al doilea ca importanță după oxigen.

Ce altă cale mai bună de a-mi găsi un loc în grupul DCP (Drăguță, Cool & Populară) de la noua mea școală particulară, Școala Generală Westchester, decât să le uimesc pe fete cu un nou telefon super?

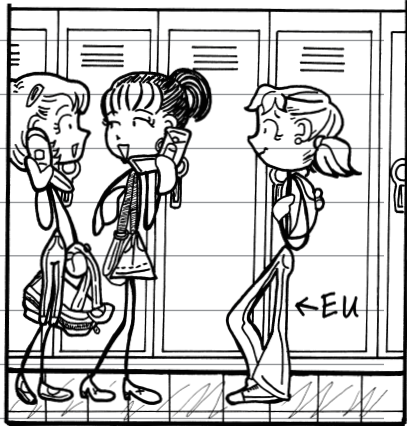
Anul trecut s-a dovedit că eram SINGURĂ elevă din ÎNTREAGA școală care nu avea unul 😞. Așa că am cumpărat unul mai vechi, la mâna a doua și superieftin de pe eBay.

Era mai mare decât ce voiam, dar m-am gândit că nu pot da greș, iar prețul redus, de numai 12.99

dolari, era foarte convenabil.

Mi-am pus telefonul în dulap și am răspândit vestea că oricine mă poate contacta acum pentru cele mai „Juicy” bârfe pe NOUL meu telefon! Apoi am numărat minutele până când viața mea socială avea să înceapă.

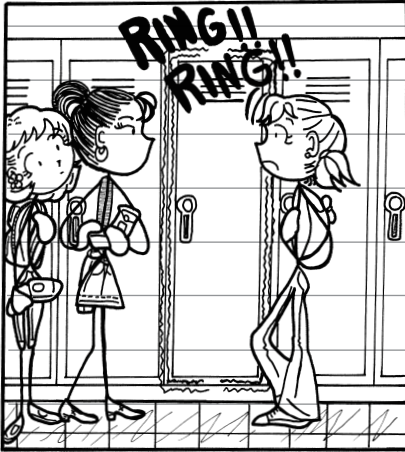
M-am neliniștit când două fete din grupul DCP s-au îndreptat spre mine, vorbind la telefoanele lor mobile.

Au venit chiar lângă dulapul meu și păreau superprietenoase. Apoi m-au invitat să luăm prânzul și am răspuns ceva de genul: „Hm... OK!” Dar, în sinea mea, săream în sus și în jos, făcând „dansul fericirii” al lui Snoopy.

Apoi lucrurile au luat-o razna. Mi-au zis că au auzit despre noul meu telefon mobil de 600 de dolari, cu design Juicy Couture, și că toată lumea (adică restul grupului DCP) abia așteaptă să-l vadă.

Mă pregăteam să le explic că spusese „bârfe <<Juicy>> pe noul meu telefon”, NU „noi bârfe pe telefonul meu Juicy”, dar nu am apucat pentru că, din păcate, a început să-mi sune telefonul. Anormal

de tare. Încercam din răsuferi să-l ignor, dar amândouă fetele din DCP se holbau la mine, ca și cum ar fi zis: „Păi, ce faci, n-ai de gând să răspunzi?!“

Evident că nu voiam să răspund, pentru că presimțeam că vor fi cam dezamăgite văzându-mi telefonul.

Așa că stăteam pur și simplu, rugându-mă ca țârăitul telefonului să înceteze, dar n-a fost așa. Și, în scurt timp, toată lumea de pe coridor se holba la mine.

Până la urmă m-am dat bătută, m-am întors, am deschis dulapul și am răspuns la telefon. În primul rând, pentru a opri acea sonerie ORIBILĂ.

Am zis: „Alo? Hmm...
îmi pare rău. Ați greșit
numărul.“

Și când m-am întors,
cele două fete din
DCP alergau de-a
lungul holului țipând:
„Fă-l să dispară! Fă-l

să dispară!“ Am bănuț că asta însemna probabil că
NU mai voiau să iau prânzul cu ele, ceea ce era
nasol rău.

Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o anul
trecut a fost că, dacă ai un telefon DEZGUSTĂTOR
sau dacă nu ai DELOC, viața ta socială e RUINATĂ.
În timp ce hoardele de fete care participă la petreceri
mondene UITĂ de obicei să poarte lenjerie intimă,
niciuneia nu ar putea să-i lipsească telefonul mobil. De
asta o cicăleam pe mama să-mi cumpere un iPhone.

Am încercat să strâng bani ca să-mi cumpăr eu unul,
dar era imposibil. Și asta mai ales pentru că sunt o
artistă și sunt TOTAL OBSEDATĂ de desen!